

«No m'ha fitxat ningú. Continuo en la política»

Josep Maria Cullell és un dels polítics convergents que presenten una carrera política més atapeïda. Candidat a l'alcaldia de Barcelona en les darreres municipals, ha estat últimament font de tota mena de controvèrsies en premsa. Ara les replica o les matisa.

J. M. Pasqual

—**A** cabada la que d'alguna manera s'ha anomenat transició, voldriem conèixer la reflexió que fa vostè de tots aquests anys. Potser convé arrancar de la seva incorporació a Convergència Democràtica de Catalunya...

—De la fundació de Convergència, a Montserrat, ja en fa més de deu anys. No és cap secret que jo havia militat anteriorment en el Moviment Socialista de Catalunya, però la meua no-militància en el Moviment no té una data, és un procés que es va extingint. A principis dels setanta em mantinc una temporada independent i, bàsicament, després de la conferència de Jordi Pujol a ESADE, estic temptat tant per Josep Pallach, en un moment determinat, com pel mateix Pujol.

Llavors s'obria un panorama nou, que contemplava la possibilitat de començar a treballar molt més en política. I em vaig decidir per Convergència, precisament perquè era una formació que, amb respecte per la ideologia de cadascú, posava l'accent principal en el fet nacional.

Recordava unes paraules del president Companys quan deia que hi hauria molta gent preocupada per lluitar per la justícia —això és bo que sigui així—, però que potser n'hi hauria menys que es preocupessin per una altra contradicció, la de la no-llibertat en l'aspecte nacional.

—¿Amb la participació a Convergència, vostè optava per abandonar la seva vida professional i dedicar-se a la política?

—No es passa a partir d'un dia tal, d'un mes tal, d'un any tal, de deixar la vida professional a dedicar-se a la

«Em mantinc al servei de CDC i del país».

política. De primer, el compromís amb la política és compatible amb la vida professional. Jo actuava com a economista en el Centre d'Estudis i de Planificació i com a periodista en el Correu —*El Correo Catalán*— i, a poc a poc, la mateixa exigència de la política, l'ocupació de càrrecs executius en l'administració..., se'm van anar menjant l'activitat privada professional.

—¿Va representar-li un canvi fort en la seva vida personal?

—Com que no succeeix tot del dia a la nit, no te n'adones tant. El que és

segur és que, ni en els seixanta ni en els setanta, si m'haguessin dit que em veuria immers en la política com m'hi he vist en aquests anys —i com encara m'hi veig ara—, segurament no m'ho hauria cregut.

—Vostè va contribuir en la redacció del programa social i nacional de Convergència...

—En la redacció, va intervenir-hi molta gent, però en el programa econòmic i social, i en els deu punts programàtics de la reivindicació nacional, és cert que vaig tenir un paper important.

—¿Aquell era un programa progressista?

—Ho era i ho és. Contràriament a allò que de vegades ens acusen els nostres adversaris, sempre s'ha tingut clar des de Convergència que el fet de posar l'accent en la lluita per les llibertats nacionals no és pura anècdota ni un joc de paraules, és també lluitar per les llibertats individuals de cadascú. No es pot parlar de la llibertat de l'home mentre hi hagi marginació, explotació o qualsevol tipus d'opressió. I, per tant, des del punt de vista econòmic, vam procurar combatre aquests aspectes.

—¿Quina diferència hi ha entre la Convergència actual i la dels inicis?

—Afortunadament, ha canviat. Ara el partit ocupa àrees de poder tan importants com és la presidència de la Generalitat i el govern de Catalunya, i governa sis-cents ajuntaments a tot Catalunya. És evident que amb els quadres i la poca experiència que teníem no s'haurien pogut portar a terme les tasques que requereix una administració àgil, eficaç i flexible. Ara es necessita un nivell de pragmatisme molt per sobre del que es podia tenir l'any 74. Tanmateix, la vocació de govern sem-

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS
VALENCIÀ US COMUNICA LA
PROGRAMACIÓ D'UN NOU
CICLE DE CONFERÈNCIES A
LA SEUA AULA DE CULTURA
PER AL MES DE GENER

AULA JOVE

Dia 20

Música del País Valencià: ¿què toquen?

Ferran Belda, director del diari Levante.

Dia 27

Els polítics valencians durant la Renaixença.

Enric Soler i Godes, escriptor i periodista.

**AULA DE LLENGUA
I LITERATURA**

Dia 21

Mil anys de cultura escrita al País Valencià.

Josep Piera, escriptor.

Dia 28

**La poesia de Joan Fuster.
Josep Ballester, poeta i professor universitari.**

Informació i inscripcions:

**Moratín, 15, 6a
46002 VALENCIA
Tel. 351 17 27**

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

pre ha estat permanent, combinada amb el component utòpic —que al principi també hi era, i era bo que hi fos—. Evidentment hi ha hagut una adaptació a la realitat de cada dia. Les posicions d'un partit, però, no depenen només de si mateix, sinó també del que facin els altres. Els colps de colze dels altres, moltes vegades et situen fins i tot allà on inicialment no volies estar.

—*¿Mantenir l'equilibri entre la utopia i la voluntat de govern és molt difícil?*

—És evident. Però la reflexió per definir la concepció, el que és, què ha de fer i què ha de representar un partit nacionalista avui, encara no s'ha fet.

L'adaptació s'ha anat fent molt en la línia de les exigències de cada dia i molt en la línia de construir un país, definida per Pujol, però molt mancada de la reflexió que hauria d'haver-hi darrere sobre què significa i què pot significar —en el marc de l'Europa dels Dotze i de la internacionalització del procés productiu— un partit nacionalista que defensa la plena sobirania nacional d'un poble.

—*¿Pujol també ha evolucionat molt des de la formació de Convergència?*

—Tothom evoluciona. Però Pujol potser és l'home que fa més temps que diu el mateix. Aquesta és una de les seves forces i una de les seves principals virtuts. I un dels principals motius de la seva credibilitat actual.

—*Vostè té un dels currículum més extensos entre els polítics catalans. Va ser membre de la Comissió Mixta de Traspassos— amb Tarradellas—, diputat a Corts, tinent d'alcalde d'Hisenda —amb Narcís Serra—, conseller d'Obres Públiques —amb Pujol—, diputat al Parlament de Catalunya, conseller d'Economia i Finances, actual president del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona... Alguns d'aquests càrrecs li han permès conèixer a fons la política de Madrid...*

—El meu pas com a diputat va ser curt però intens. La negociació del capítol de finances de l'Estatut ja em va donar una certa experiència. En aquells moments ja hi havia qui telefonava Alfonso Guerra per rebre consignes.

Vull dir que alguns homes de Madrid m'han impressionat, un d'ells Fernando Abril, com a president de la Comissió Mixta de Traspassos. És un error frivolitzar sobre el que representa el poder de Madrid i el poder de l'Estat espanyol. Hi ha gent molt preparada, que en sap molt. Si en alguna cosa nosaltres hem d'entonar el *mea culpa* és perquè en la discussió de l'Estatut, per exemple, va primar l'esperit de *boy*

scout enfront de l'altre costat, on hi havia els advocats de l'estat, els inspectors de finances..., que sabien el valor que calia donar a cada paraula. No saber nosaltres la diferència entre *recurs* i *aprofitament* ens ha costat més d'una competència. Mentre ells ja sabien com començar a retallar-les.

Després de la negociació pel finançament autonòmic —més recent—, la conclusió que en trec és la mateixa. No podem menysprear gens el poder de l'estat. L'important per a nosaltres no és només tenir la raó, sinó també que ens la donin. No podem pensar que només per tenir-la ens la donaran. I hem de pensar com, mica en mica, podem anar portant-los cap al nostre terreny.

—*Vostè, però, en la negociació del finançament ja en devia haver après...*

—En l'època de la Comissió de Traspassos, Abril Martorell em va dir un dia: «No frivolice usted el estado». En la segona etapa, encara que em pensava que teníem la raó, no vaig donar mai res per guanyat. Les negociacions van ser lentes i difícils, i finalment es va arribar a un acord bo, malgrat que no era complet.

L'acord a què vam arribar era un pacte d'estat. El millor que tenia era que els dos sistemes —el del finançament general de les autonomies i el del *cupo*— tenien tendència a convergir. Però l'actualització del *cupo*, a finals de novembre passat, ha trencat aquest pacte. Els dos sistemes tornen a divergir i es torna a primar el sistema de concert per sobre del sistema de les autonomies que van via Lofca. Després de les eleccions començarem aquesta batalla.

—*És a dir que, si sempre cal batallar, ¿no ens en sortirem econòmicament?*

—Una de les coses que he après és a no desesperar mai i a lluitar contra tota desesperança, però les coses es posen difícils. Quan sembla que tot s'acaba —i això és de Raimon— torna a començar de nou.

Tornarem a negociar, a discutir, a explicar les nostres raons, a intentar convèncer altres autonomies... Ara la situació és diferent, les autonomies no estan tan ocupades pel PSOE com abans i pot haver-n'hi alguns que no diguin amén de seguida, com van fer llavors. Però caldrà començar de nou i renegociar els termes discutits ara fa un any.

—*Vostè ens està descrivint un poder de l'estat extremadament rigorós en matèria autonòmica...*

—No és només això..., també en fan moltes, de frivolitats. Però, quan dis-

cuteixen amb nosaltres, intenten tenir tots els trumfos a la mà. I cal anar molt amb compte per no donar-los d'entrada armes jurídiques que els faciliten el seu fi. No podem donar-los l'avantatge de l'experiència que nosaltres no tenim.

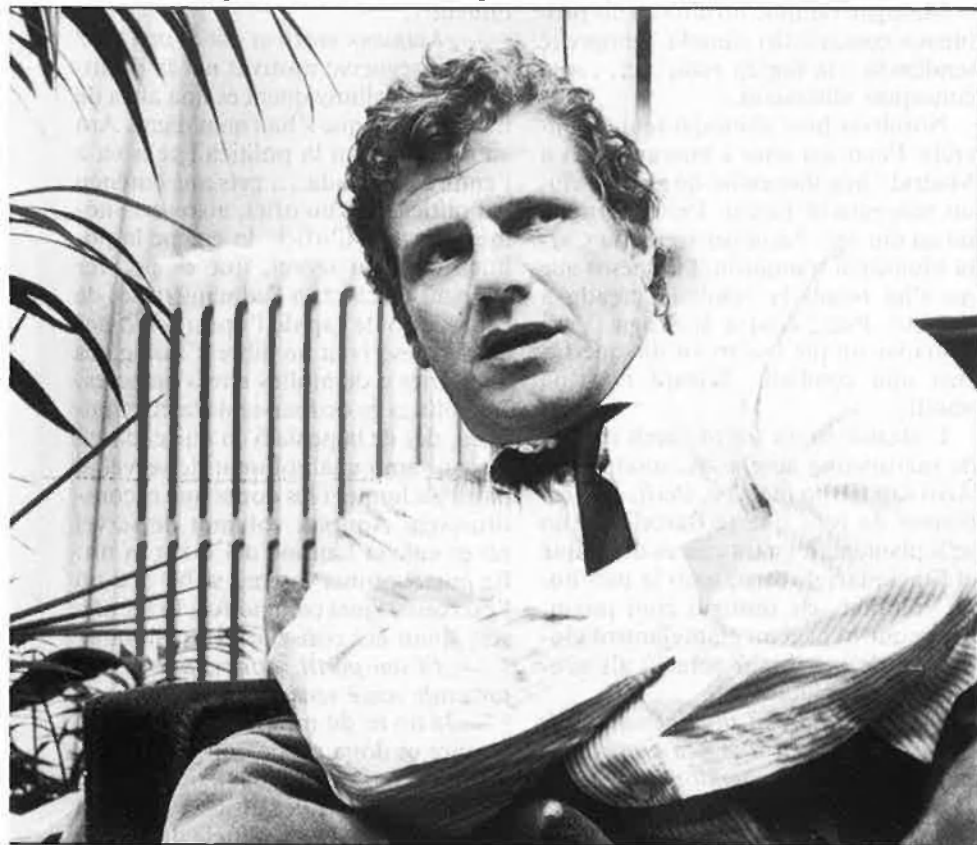
—*¿El Parlament de Catalunya i l'executiu estan fent bé el camí d'assoliment de l'experiència?*

—Crec que sí. La mostra és que en un percentatge molt alt el govern de Madrid ha perdut els recursos que

municipals. ¿Vostè, l'estiu passat, va guanyar o va perdre les eleccions?

—Vaig perdre les eleccions municipals. Va guanyar Maragall, que va treure més vots. Guanya només qui en treu més.

Dit això, donades les circumstàncies en què es produïen aquestes eleccions i per l'apropiació indeguda que Maragall havia fet de la concessió dels Jocs Olímpics, el fet que ell perdés vots respecte al 1983 va representar-hi un fracàs.

RICARD CUGAT

«Siguin d'on siguin, els adversaris polítics no paren davant res».

havia presentat contra lleis del Parlament. El Tribunal Constitucional —molt tard, això sí— ha acabat donant-nos la raó. Si més no des del punt de vista estatutari, el Parlament de Catalunya ha actuat amb rigor i diu que cada vegada ho fa més.

—*D'acord amb aquest rigor, el grup parlamentari de CiU també es queixa de la lectura que des del govern central es fa de l'Estatut, sobretot des de la Loapa. ¿Vostè creu que en el marc del present Estatut i de la Constitució actual, és possible l'autogovern de Catalunya?*

—L'actual Estatut dona un marge d'autogovern que encara no hem assolit. Per tant, cal esgotar-ne totes les possibilitats i potencialitats, abans de pensar a reformar-lo.

—*Passem a parlar de les darreres*

—Però s'ha dit que vostè havia convertit una victòria en una derrota...

—Això no és veritat. La nit de les eleccions vaig dir el mateix que dic ara: m'emprenya que tots els polítics diguin que han guanyat. No es pot enganyar la gent. Cal dir les coses pel nom. Les eleccions es van perdre. Això no treu que es pugui dir que la coalició CiU va fer un gran paper, però això ho he dit sempre. El millor paper que s'havia fet mai i fent perdre vots a un alcalde olímpic.

—*¿Què va mancar perquè a l'èxit de CiU s'hagués afegit l'èxit de Culler?*

—No ho sé. Unes eleccions són una gran lliçó d'humilitat i, després de tants anys de càrrecs públics, les enquestes de coneixement deien que a mi només em coneixia el 20 per cent de la gent i a Maragall el coneixien el 98 per cent. D'entrada, vaig haver d'aconseguir la

popularitat. Amb una setmana més, és possible que hagués assolit la victòria.

—*I dins del seu partit, ¿vostè va tenir enemics?*

—Segur que una persona que exerceix vuit anys de conseller, i sobretot quatre, d'Hisenda, tenint cura del pressupost, dient a cadascú quant ha de gastar, havent de fer d'home dolent i, d'altra banda, cobrant impostos i exercint l'impost del patrimoni, i coneixent les declaracions de renda de tothom... És possible que en moments determinats pugui tenir algun malentès amb algunes persones.

Qui exerceix el poder durant vuit anys és difícil que no s'hagi fet algun adversari. És lògic que, quan s'ha volgut complir com un bon administrador, en un moment determinat s'hagi tocat el voraviu a algú.

—*Segons la legislació, el càrrec de president del grup municipal de l'oposició que a vostè ara li correspon és molt poc vistós...*

—En principi, pel seu tarannà, a la gent de Convergència ja li costa fer oposició. En tot cas, volem una oposició constructiva i no rebentista. Ens interessa més construir que destruir i estem convençuts d'allò que diu Pujol, que sobre l'odi i el rancor no es pot construir res. Així, hi ha una sèrie de coses que fa l'oposició parlamentària i que nosaltres no fem, ni farem. D'altra banda, el ple de l'Ajuntament és un òrgan gestor i el marge de discussió sempre és menys ric i amb menys repercussió que la que es produeix al Parlament.

Tampoc cal oblidar que —contràriament a allò que diu l'alcalde— en una sèrie de temes, l'esperit de concòrdia i de pacte del govern de la Generalitat ha fet que estiguin ja consensuats. El tema primordial dels pròxims quatre anys —i que inclou multiplicitat d'aspectes—, el dels JJOO, és un tema absolutament pactat. A més, hi ha el pacte sobre la sanitat de Barcelona.

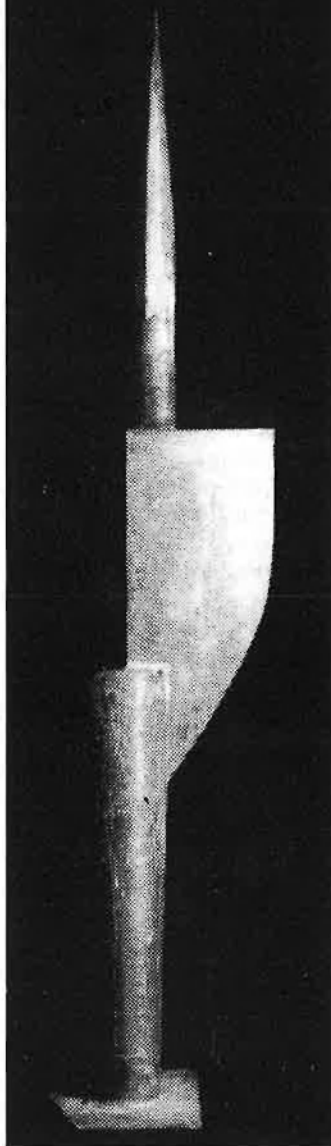
Maragall sempre diu que no hi ha pacte i que la gent de Convergència considera el pacte digne de mediocres. Però nosaltres el que fem és precisament pactar el màxim de coses des del govern de la Generalitat, i aquests pactes després treuen protagonisme a l'oposició municipal.

—*¿Ho està fent bé Pasqual Maragall?*

—Portem una mica més de mig any des de les eleccions i hi ha una sèrie d'insuficiències greus, fruit del seu tarannà i de la seva manera personal de fer.

L'organigrama de l'ajuntament en-

MIQUEL NAVARRO

EXPOSICIÓ

INAUGURACIÓ

DIMECRES, 20 GENER '88
7'30 VESPRADA

PARPALLO

DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

LANDERER, 5 - 46003-VALENCIA
Tels. 332 30 77 / 332 00 01

HORARIS: MATINS, DE 11 A 1'30
VESPRADES, DE 6 A 9
DISSABTES, DE 6 A 9
DIUMENGES I DILLUNS, TANCAT

cara no està clar. Hi ha hagut una inflació de càrrecs tremenda. Hi ha prop de deu tinentes d'alcalde —amb sous de mig milió de pessetes— en un ajuntament que s'anomena socialista.

En el camp de la descentralització ciutadana hi ha represàlies contra el grup majoritari de l'oposició municipal —el de CiU— per les LOT. Es nomena a dit els vice-presidents i els coordinadors, i s'ha trencat l'esperit de consens que hi havia hagut en l'anterior mandat.

Maragall tampoc no aborda els problemes concrets del ciutadà. Sempre té tendència a la fugida endavant, cap a conceptes abstractes.

Nosaltres hem plantejat temes concrets. Pacte per anar a buscar diners a Madrid i que Barcelona no sigui la ciutat més cara de l'estat. Però Maragall no en diu res. Pacte per treure la Carta Municipal franquista. I fa mesos que no s'ha reunit la comissió creada a l'efecte. Pacte contra la droga. Vam demanar un ple i se'ns va dir que farien una comissió. Encara no s'ha reunit.

L'alcalde és un senyor amb cursets de màrqueting accelerats, molt bons. Això sap fer-ho molt bé. Però, els problemes de fons que té Barcelona, no se'ls planteja. I, en tot cas, es deixa que el funcionari de torn, amb la més bona voluntat, els resolgui com pugui. Sense que hi hagi un plantejament global polític per donar solució als problemes dels ciutadans.

—Vostè s'ha vist involucrat en els darrers mesos en diverses controvèrsies: que si havia abandonat les seves funcions al front de l'oposició, que si cobrava o no cobrava el sou de regidor, que si s'havien deteriorat les seves relacions amb la resta del grup municipal...

—Em dol molt, però certament la controvèrsia hi ha sigut. I ha tingut i té unes repercussions professionals, familiars i polítiques en la meua persona. ¿Per què ha sorgit tot això? Segurament deu haver-hi hagut errors meus, per no haver sabut explicar bé quina era la meua posició. Però, sens dubte, també hi deu haver hagut la instrumentalització per part dels meus adversaris polítics, siguin on siguin, d'algun error meu. Pel que fa a la qüestió dels sous, però, tot ha estat pura fantasia de l'alcalde. Jo no he cobrat mai el sou de regidor. Menteix quan diu que mentre era a Londres jo cobrava.

Espero que tot hagi passat i jo ja no sigui més notícia per aquestes qüestions i ho sigui perquè denuncie algunes mancances a l'ajuntament, com les in-

hibicions de l'actual equip de govern en la lluita contra la droga. Això no surt a la premsa i, en canvi, surt si estic o no a Londres. Em sorprèn, però ja sabem que la política no té entranyes i que els adversaris polítics no paren davant res.

—¿De vostè, només n'interessen aquells aspectes dels quals es desprèn algun tipus de sensacionalisme?

—A mi, em semblava que podien interessar altres coses, de les que he fet com a cap de l'oposició a l'ajuntament...

—¿I segueix motivat per la política?

—Jo segueixo motivat per la política. El meu allunyament és una altra de les ximpletes que s'han anat dient. Ara en Cullerell deixa la política i se'n va a l'empresa privada..., pels que entenen la política com un ofici, això seria només un canvi d'ofici. Jo entenc la política com un servei, que es pot fer ocupant un càrrec a l'administració, de conseller o de cap de l'oposició, o des de casa, escrivint un llibre d'assaig, les memòries o de moltes altres maneres. La política és ocupar-se de la cosa pública, des de la posició en què cadascú estigui, amb una voluntat de servei al país i als homes i les dones que el constitueixen. Aquesta voluntat de servei no es canvia tampoc del dia a la nit. En mi continua latent, si bé ara no l'exerceixo igual com ho feia fa set mesos, quan era conseller d'Economia.

—¿El seu partit, doncs, pot comptar amb vostè sense reserves?

—Ja ho he dit moltes vegades. Però sempre es dona més crèdit a algú que digui que estic a punt de fitxar per KIO —inventant-se que estic a Madrid negociant—. És més notícia dir que jo deixo la política i que fitxo pel grup kuwaitià. Ho lamento, però continuo en la política i al servei dels que durant trenta anys han estat els meus ideals, i que no puc deixar córrer.

Estic a l'oposició a l'ajuntament i, fins que el partit no em digui una altra cosa, faré la tasca d'oposició, en el sentit de fiscalitzar i controlar la labor de l'equip de govern municipal.

—Dins de Convergència, Miquel Roca i vostè mateix es configuren com els dos delfins de Jordi Pujol...

—Això de la nomenklatura, a Convergència no existeix, afortunadament. Per tant, no crec que tampoc existeixin delfins. Almenys jo no en sóc..., no sé si Miquel Roca n'és.

—Per acabar. Hem parlat molt de política, però vostè és un gran esportista i un culé de marca...

—... Ara no direm que jo puc ser president del Barça, que a Núñez cada vegada que ho llegeix li agafa... Puc

Qui representa els funcionaris

Una alta participació, el triomf de CCOO, el manteniment d'UGT com a segona força sindical i la consolidació del Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament al País Valencià i a les Illes com a primera plataforma en els nivells no universitaris. Aquests són els trets més destacats de les eleccions entre els funcionaris.

Josep Ramon Lluch

«La meua tasca no passa per arreglar el Barça».

desmentir-ho. Em sap greu l'etapa que està passant el Barça, però tinc molt clar que la meua tasca no passa per arreglar el Barça.

—Hi ha un fet esportiu, els JJOO, que marquen l'horitzó de Barcelona i de Catalunya en els propers anys. ¿Com veu aquest horitzó?

—Una cosa és com arribarem al 92 i una altra és com hi hauríem d'arribar. Des del punt de vista esportiu, cal un gran esforç perquè aquests Jocs no constitueixin una decepció, en el sentit del que el gran públic entén per èxit, que és guanyar medalles. Hi ha el perill que es reiteri el fracàs del Mundial de futbol. A cinc anys vista encara es pot fer un esforç perquè alguns atletes puguin fer un paper molt digne en els Jocs.

Des de l'aspecte d'esdeveniment, els Jocs han de ser més que una manifestació esportiva i no han de servir per una desnaturalització del fet nacional català. Un objectiu dels Jocs del 92 és donar a conèixer el fet nacional de Catalunya al món.

Des del punt de vista del progrés econòmic i social, els Jocs permetran accelerar i posar en funcionament moltes de les coses que haurien trigat molts anys a fer-se.

Tampoc els Jocs no ens poden fer oblidar la Barcelona i el país de cada dia. Podria ser que féssim un gran programa d'inversions per a les infraestructures esportives i, per contra, en canvi ens oblidéssim dels reequilibris del benestar, tant des del punt de vista individual com del col·lectiu, dels barris i de les comarques. □

Les eleccions sindicals recentment celebrades entre els funcionaris de les diferents administracions públiques han deixat ben clar que aquests treballadors, que tenen l'estat com a patró, tenien interès a elegir els seus representants, ja que la participació s'ha situat a un nivell molt alt, entre el 70 i el 75 per cent.

D'altra banda, destaca la consolidació de Comissions Obreres com a primera força sindical en la major part dels sectors, el manteniment d'UGT com a segona força sindical i el triomf dels sindicats de caire nacionalista en l'ensenyament, sobretot en els nivells no universitaris.

Així, segons dades que es faran oficials en els pròxims dies, a Catalunya CCOO guanyà en les eleccions celebrades entre els funcionaris al servei de les administracions autonòmiques, locals, en sanitat, en l'ensenyament i en correus. CCOO va empatar en delegats amb la Confederació de Sindicats Independents de Funcionaris (CSIF), entre els treballadors de l'administració de Justícia, i fou superada per aquest sindicat en l'administració de l'estat. CCOO hi va obtenir 281 delegats més que UGT, que ha quedat com a la segona força sindical, i la CSIF com la tercera. Pel que fa al sindicat nacionalista Confederació Sindical de Catalunya (CSC), ha quedat com a la cinquena plataforma sindical, amb 77 delegats, dels quals 14 foren obtinguts en el sector de l'ensenyament. Finalment, cal destacar la notable representació obtinguda per la CNT entre els funcionaris de Correus, ja que de 72 delegats, n'ha obtingut 14, darrere de CCOO i d'UGT.

Al País Valencià, les diferències entre CCOO i UGT han estat més minses, ja que el sindicat comunista només supera per sis delegats UGT, segons va confirmar el secretari general de CCOO del País Valencià, **Antonio Montalbán**. Així, CCOO ha obtingut 381 delegats; UGT, 375; la CSIF, 292; la CENSAM (entre els funcionaris del

sector de Sanitat), 136 i el sindicat nacionalista STE-PV (integrat dins l'USTEC), 32 representants, obtinguts únicament entre els treballadors de l'ensenyament.

Per sectors, al País Valencià destaca el triomf de la CEMSAT (plataforma sindical unida de metges i d'ATS) amb 136 representants, tot superant els 116 delegats obtinguts per CCOO i els 79 d'UGT. A Correus, CCOO superà per tres delegats UGT (16 a 13), mentre que en el sector de l'ensenyament, CCOO va traure 55 delegats, UGT 41 i 32 l'STE-PV.

Antonio Montalbán, secretari general de CCOO del País Valencià, ha destacat que «al País Valencià hem creat unes estructures de representació i de direcció en tots els sectors de la funció pública. Ara ens enfrontem al repte, com a primera força sindical, d'estar a l'altura de les demandes dels col·lectius que han confiat en nosaltres. En aquest sentit, volem millorar l'assessorament tècnic i jurídic que prestem als funcionaris».

Pel que fa al triomf del sindicat nacionalista STE-PV entre els professors no universitaris, **Jaume Muñoz**, secretari general d'aquest sindicat que té el seu àmbit a l'ensenyament, assegura que «som la primera força a l'ensenyament i la tercera en tota la funció pública al País Valencià, ja que tenim 6.270 vots. La primera força en la funció pública és CCOO, amb 6.432 vots, encara que té 84 representants. El nombre de delegats és un factor molt relatiu, ja que, mentre que en sanitat un representant costa vuit vots, en l'ensenyament ens n'ha costat més de doscents».

Finalment, a les Illes Balears, CCOO ha guanyat en la sanitat i entre els funcionaris de l'ajuntament de Ciutat de Mallorca, mentre que la CSIF s'ha imposat en la Justícia i en l'administració autonòmica. A les Illes, com al País Valencià, els professors no universitaris han votat majoritàriament el nacionalista STEI, amb 14 delegats, i respon al predomini d'aquest sindicat en l'ensenyament privat, on té el 70 per cent dels representants. □